

Voor wie soms denkt, dat hij (of zij) 't hard heeft.

Lees je ook zoo graag over Indië? Ik spel altijd alles uit, wat ik over Indië in handen krijg.

Als kind heb ik eens zoo iets kostelijks bezeten. Een oom had 't voor me meegebracht uit Indië. Het was een stel platen, groote bladen papier. Elk blad volgedrukt met groote en kleine afbeeldingen. Telkens over één enkel onderwerp uit het dagelijksch leven. B.v. het bediendenpersoneel, ieder in zijn eigen kleederdracht. En de bedienden bezig ieder aan zijn eigen werk. En hun werktuigen. Meerdere platen staan me nog duidelijk voor den geest. Daar was een plaat over Brandblusschen. O, hoe angstig duidelijk was het vlamrende atap-dak van een kampong weergegeven! Daar was een plaat: Politiewezenen.

Waar nu die kostelijke prenten zijn?

Die zijn heelemaal versleten. Aan flarden gewoon. Bekeken. Bekeken. Uitgespeld. uitgespeld. Want ik kon nog niet eens goed lezen, toen ik al spelde: Kassi api. Breng vuur. Kassi ager. Breng water.

Nu heeft mijn belangstelling in Indisch leven me goed in me doen opnemen wat een schooldag in Indië kan zijn. En dat vertel ik jullie nu eens, voor het geval dat er iemand mocht zijn, die denkt, dat hij of zij 't hard heeft.

Het is Dr. Gunning, rector van het Bataviaasch Lyceum, die ons deze mededeelingen doet.

De schooldag begint om half acht in den morgen en loopt met twee pauzes van een kwartier tot half één.

De kinderen hebben zes lessen van drie kwartier.

Het Lyceum, waar Dr. Gunning over spreekt, is te Weltevreden. Daar gaan vele leerlingen op uit Buitenzorg.

De leerlingen uit Buitenzorg, die in Weltevreden op het Lyceum gaan, moeten 's morgens om vijf uur op. Om zes uur gaat er een trein naar Weltevreden. Het is een reis van vijf kwartier! Kwart over zeven zijn ze in Weltevreden, half acht op school. Dan de schooldag tot half een. Half twee pas is er een trein naar Buitenzorg. Dan zijn ze daar om half drie en hebben in Buitenzorg vaak nog een flinke afstand af te leggen. Dan hun middagmaal — misschien een uurtje rusten, maar in alle geval verder het gewone huiswerk van een gewoon Lyceum-kind. En verder is hun leven ook gewoon als hier in Holland: pianoles, vioolles, eens bijgewerkt worden.

Weet je wat Dr. Gunning nog eens extra aan zijn mededeelingen toevoegt? Deze woorden van lof voor de Indische kinderen.

„Onnoodig te wijzen op de eischen, die een dergelijk schoolleven aan de energie van deze leerlingen stelt! Maar: het gáát, en het gaat goed ook. Mij dunkt: menig Hollandsch gymnasiastje of lyceïstje kon daar wel eens een voorbeeld aan nemen en hieraan denken, wanneer hij over te veel werk klaagt! Hij die in twintig tot dertig minuten per fiets gemakkelijk thuis komt en in een zooveel minder aangrijpend klimaat!”

Of die kinderen dan erg beklagd worden door hun ouders?

O neen — „want,” zegt Dr. Gunning: „Er wordt hier hard gewerkt door de ouders en dit maakt, dat zij ten opzichte van den arbeid der kinderen over 't algemeen gezonde, flinke opvattingen hebben. De school heeft hier dan ook goede medewerking van thuis.”

NANNIE VAN WEHL.